

Arrest

nr. 71 318 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 8 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 17 mei 2011, verklaart er zich op 18 mei 2011 vluchteling.

1.2. Op 8 augustus 2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Indische nationaliteit te beschikken, de hindoe-religie te belijden en afkomstig te zijn uit New Delhi. Tweeënhalf jaar terug leerde u het moslimmeisje Shabnam Khan kennen. Jullie werden verliefd op elkaar. Jullie moesten elkaar in het geheim ontmoeten omdat haar familie streng religieus was. U zag haar iedere zaterdag een twintigtal minuten als ze boodschappen deed op de markt in jullie buurt. Ook belden jullie dagelijks ongeveer een kwartier met elkaar. Ongeveer twee maanden vóór uw vertrek, ergens in juli 2010, kwam haar familie op de hoogte van jullie relatie. Haar broers en andere familieleden kwamen u thuis zoeken om u te doden. U was niet thuis. Ze bedreigden uw familie, in het bijzonder uw vader en jongere broer. Twee à drie dagen later kwamen ze terug. Uw moeder deed open en waarschuwde u weg te lopen langs de achterdeur. U dook onder bij een vriend. Terwijl u ondergedoken zat, bleven ze in uw straat rondhangen, hielden uw woning in het oog en kwamen nog frequent langs om te informeren waar u was. Uw familie antwoordde dat u het huis was uitgezet omwille van uw relatie met een moslimmeisje. Uw vader ging naar de politie om klacht neer te leggen maar de politie wou niets ondernemen uit schrik voor rellen tussen beide religieuze gemeenschappen. Uw gewezen vriendin werd uitgehuwelijkt. Uw familie adviseerde u naar het buitenland te gaan en regelde uw reis. Op 10/09/2010 verliet u India van op de internationale luchthaven van Delhi. Via Dubai vloog u naar Parijs, Frankrijk, waar u dezelfde of de volgende dag aankwam. In Parijs werd u door de smokkelaar achtergelaten. U overnachtte een korte tijd in parken en sprak vervolgens enkele Indiërs en Pakistanen aan. U kon bij hen verblijven in ruil voor het verrichten van huishoudelijke karweien. U stelde vast dat ze elke dag alcohol dronken. U begon ook alcohol te drinken, raakte verslaafd en dronk ook overdag. U spendeerde de dag verder met de karweien en met het kijken naar films. U trok naar de tempel en legde uw probleem uit. De verantwoordelijke raadde u aan dat gezelschap te mijden. U ontmoette een Pakistaanse jongen die u beloofde naar Engeland te brengen. U gaf hem daarvoor een gouden ring. Hij bracht u op 17/05/2011 naar België en liet u achter. De volgende dag vroeg u in België asiel aan. Sinds uw vertrek uit India blijft de familie van uw gewezen vriendin uw familie belagen. Ter staving van uw asielerlaas legde u een identiteitskaart van de Indische Verkiezingscommissie neer.

B. Motivering Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden verleend. Het door u ingeroepen asielmotief –dat de familie van een moslimmeisje, waarmee u een relatie had, u belaagde– is immers ongeloofwaardig, en dit om verscheidene redenen. Zo kan er geen geloof worden gehecht aan uw relatie met het moslimmeisje Shabnam Khan. U wist amper iets over haar familiale en religieuze achtergrond. U wist wel dat ze tot de tiende klas naar school was geweest maar kon niet aangeven naar welke school ze was geweest en wanneer ze stopte met schoolgaan. U verklaarde dat ze in de “madrassa” van een moskee Urdu onderwees maar in welke “madrassa” ze onderwees of aan welke moskee die “madrassa” was verbonden wist u niet. Het enige wat u over dat laatste kon aangeven was dat het in een moskee was achter de straat waar u woonde. U kon noch de naam van de moskee noch de naam van de “madrassa” aangeven. U wist niet hoeveel broers en zussen ze had en u kon geen namen geven van haar broers en zussen, terwijl u toch verklaarde dat haar broers u en uw familie belaagden. Over haar ouders kon u enkel vertellen dat haar vader in het comité van de moskee zetelde, dat haar moeder huisvrouw was en dat de familie strikt religieus was. Van de vader kon u enkel de naam bij benadering geven en haar moeders naam wist u niet. Welke functie haar vader juist had in de moskee wist u niet. Welke strekking van de islam uw gewezen vriendin en haar familie volgden wist u evenmin. Over hoe uw ex-vriendin en haar familie hun religie belijden, bleef u uitermate vaag. U gaf algemene antwoorden over moslims, dat ze naar de moskee gaan voor het gebed en dat ze een groot festival hebben waar ze dieren offeren en dat ze tijdens “Eid” na de ramadan zoete gerechten klaarmaken. U verklaarde dat haar familie strikte moslims waren, dat zij enigszins liberale opvattingen had, dat ze haar haar bedekte met een sjaal, geen broeken draagt en een heilig boek in haar handtas hield. Verder kon u niet aangeven hoe uw gewezen vriendin en haar familie hun geloof belijden. Hoe dat heilig boek dat ze in haar handtas bijhield, noemde, wist u niet. Hoe vaak uw vriendin bad per dag wist u evenmin. Hoe ze bad wist u ook niet. Gevraagd naar hoe u kon merken dat haar familie strikt religieus was, kon u tevens slechts vage algemene antwoorden geven. U verklaarde dat u dat wist omdat haar broers en andere familieleden u wouden doden omwille van jullie relatie en omdat ze niet lang buiten mocht, wat niet noodzakelijk met religie is verbonden. Verder kon u dat niet toelichten. U wist evenmin aan wie ze uiteindelijk was uitgehuwelijkt en wanneer ze uiteindelijk huwde, kon u slechts bij benadering zeggen. U heeft zich over haar en haar families achtergrond ook nooit verder geïnformeerd (CGVS pp. 3-5, 10-11). Gezien uw relatie met het moslimmeisje Shabnam Khan ongeloofwaardig is, kan ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat u door haar familie met de dood wordt bedreigd omwille van jullie relatie. Bovendien blijkt ook uit uw heel gebrekkige kennis van de achtergrond van haar familie, die u belaagde, dat uw asielmotief op zich ongeloofwaardig is. Van een asielloozer die zijn land ontvlucht uit vrees voor de schending van zijn fysieke integriteit en voor zijn leven kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij enigszins op de hoogte is over wie zijn belagers juist zijn of er zich op zijn minst van op de hoogte probeert te stellen. De ongeloofwaardigheid van uw asielmotief wordt verder bevestigd door het feit dat u in India amper stappen hebt gezet om te zien wat u in uw land van herkomst aan uw problemen kon doen vooraleer het te ontvluchten. U verklaarde dat uw vader naar de politie ging maar dat de politie niet wou helpen omdat ze vreesde voor problemen tussen de twee religieuze gemeenschappen (CGVS p.11). Indien de lokale politie jullie niet

hielp, kon u naar de hogere autoriteiten zijn gestapt. Dat hebt u echter nagelaten. U verklaring hiervoor dat u ondergedoken zat, dat uw familie u adviseerde binnen te blijven en dat uw vader oud en ziek was, komt stereotiep en ontwijkend over. Voorts hebt u niet de hulp van een advocaat, rechtsbijstandorganisatie, ngo, mensenrechtenorganisatie of andere hulporganisatie ingeroepen. Ook dient te worden opgemerkt dat uw asielmotieven het lokale niveau niet overstijgen. U kon u zich dan ook ergens anders in India vestigen om aan uw zogenaamde belagers te ontkomen. U hebt dit niet gedaan. Dat ze u in een andere plaats uiteindelijk toch zouden vinden komt opnieuw stereotiep en ontwijkend over (CGVS p. 11). Ook het feit dat u acht maanden in Frankrijk verbleef zonder er asiel aan te vragen, duidt op het niet bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst. Van een persoon die zijn land ontvlucht omwille van een vrees voor een schending van zijn persoonlijke integriteit of zijn leven kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij van bij de aankomst in een land dat deze bescherming biedt zich aanmeldt bij de autoriteiten van dat land om die bescherming te zoeken. U verklaarde dat u de procedure niet kende. U hebt er zich echter nooit over geïnformeerd (CGVS p. 8). Ook dat laatste duidt op het niet bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Tot slot wordt vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt aangaande uw asielmotieven, reisroute en –data. Gezien bovenstaande vaststellingen betreffende de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas stelt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vast dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De identiteitskaart van de Indische Verkiezingscommissie vermag niet de appreciatie van uw asielrelaas in de positieve zin om te buigen. Ze weerlegt immers geen van bovenstaande vaststellingen. Deze identiteitskaart vormt louter een begin van bewijs aangaande uw identiteit en nationaliteit die door het CGVS niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betwist de motivering door erop te wijzen dat uit het gehoorverslag wel degelijk blijkt dat hij voldoende kennis heeft over de achtergrond van het moslimmeisje. De moskee waar zij werkt is gelegen in Sagar pur, waar maar één moskee is zodat er geen twijfel kan rijzen over welke moskee het gaat. Gelet op het feit dat verzoeker slechts korte opeenvolgende contacten kon onderhouden met het meisje, spreekt het vanzelf dat hij tijdens zijn amoureuze ontmoetingen niet over haar familie begon te spreken of over de religieuze/politieke functies van haar vader. Verzoeker benadrukte dat hij Hindu is maar liberale opvattingen heeft en bijgevolg informeerde hij niet verder over haar religie, aangezien “hun liefde primeerde”. De religieuze opvattingen van verzoekers vriendin speelden voor hem geen rol en zij heeft tijdens “hun kostbare momenten samen” nooit gebeden, maar verzoeker vermoedt dat zij minstens één keer per dag bidt. Vervolgens meent verzoeker dat uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat hij wel degelijk voldoende toelichting heeft gegeven betreffende het feit dat zijn vriendin en haar familie streng religieus zijn. Verzoeker vervolgt dat hij weinig vertrouwen had dat zijn klacht bij hogere autoriteiten wel gehoor zou krijgen. De problemen waren bovendien dermate ernstig dat een oplossing op korte termijn zich opdrong. Verzoeker benadrukt voorts dat de familie van zijn vriendin tot een andere kaste behoort en over meer financiële middelen beschikt, zodat het niet ondenkbaar is dat omkoping of corruptie van ambtenaren/magistraten elke bescherming aan verzoeker zou ontzeggen. Uit zijn gehoor blijkt bovendien dat verzoeker verklaarde geen beroep te hebben gedaan op een advocaat omdat een overeenkomst met de familie van zijn vriendin toch maar van korte duur zou zijn en dat hij geen beroep deed op een hulporganisatie aangezien zijn familie hem daarin niet steunde en hij altijd binnenbleef uit angst te worden vermoord. Volgens verzoeker is het logisch dat de familie zich, teneinde hun eer te beschermen als strenge moslims, doorheen India zou verplaatsen om de verblijfplaats van verzoeker te vinden. Verzoeker betoogt dat hij in Frankrijk in het slechte gezelschap verkeerde van enkele Indiërs en Pakistanen en een alcoholverslaving kreeg. Als gevolg hiervan kan van verzoeker niet worden verwacht dat hij zich informeerde over de mogelijkheid om asiel te vragen.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en besluit dat hij omwille van de aangehaalde feiten wel degelijk voldoet aan de criteria om als vluchteling te worden erkend in de zin van het vluchtelingenverdrag, minstens om beroep te kunnen doen op de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij zou ondervonden hebben ten gevolge van zijn relatie met een moslimmeisje. De asielaanvraag van verzoeker wordt door de commissaris-generaal afgewezen omdat het door hem ingeroepen vluchtmotief – dat de familie van een moslimmeisje, waarmee hij een relatie had, hem belaagde – om verscheidene redenen ongeloofwaardig is. Zo blijkt verzoekers kennis over het meisje en haar familie op verscheidene punten bijzonder gebrekkig te zijn. Zo verzoeker weliswaar op een aantal vragen kon antwoorden, zoals hij voorhoudt, neemt dit niet weg dat hij amper iets wist over de familiale en religieuze achtergrond van het meisje waarmee hij reeds geruime tijd voor zijn vertrek uit India een relatie had. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij sinds 2009 met dit meisje een relatie had en dat hij dagelijks ongeveer een kwartier met haar belde en dit gedurende meer dan twee jaar. Bijgevolg mag worden verwacht dat verzoeker in deze omstandigheden op de hoogte zou zijn van elementaire gegevens zoals de school waar zijn ex-vriendin naartoe ging, wanneer ze stopte met schoolgaan, de naam van de madrassa waar ze Urdu onderwees en de naam van de moskee waaraan die madrassa was verbonden, hoeveel broers of zussen ze had, de namen van deze broers en zussen, de volledige correcte naam van haar vader, de naam van haar moeder, de functie die haar vader bekleedde in de moskee, de strekking van de islam die zij en haar familie volgden, de manier waarop zij hun religie beleden, aan wie zij uiteindelijk werd uitgehuwelijkt en wanneer ze uiteindelijk huwen. Aangezien verzoeker van deze elementaire gegevens niet op de hoogte is, kan bezwaarlijk worden volgehouden dat verzoeker voldoende kennis heeft over de achtergrond van het moslimmeisje, zoals in voorliggend verzoekschrift wordt voorgehouden. Dat verzoeker zijn manifest ontoereikende kennis over zijn ex-vriendin tracht te verklaren door te wijzen op de beperkte contacten die hij met haar onderhield, op het feit dat hij zelf liberale opvattingen heeft en geen problemen heeft met haar verschillend geloof en op het feit dat haar religieuze opvattingen geen rol speelden doet geen afbreuk aan hogervermelde vaststellingen. De problemen die ertoe geleid hebben dat verzoeker zijn land van herkomst diende te ontvluchten zouden immers ontstaan zijn doordat de familie van zijn ex-vriendin omwille van religieuze motieven tegen de relatie gekant waren en verzoeker zelfs wilden ombrengen. Het is dan ook manifest ongeloofwaardig dat verzoeker het in de gegeven context niet noodzakelijk zou hebben gevonden om zich grondig te informeren over de familiale achtergrond van zijn vriendin, de manier waarop zij de islam belijden en de functies die haar vader uitoefende in de moskee. Deze informatie is voor verzoeker immers cruciaal teneinde het risico op problemen met de familie correct in te schatten. Het is bijgevolg niet aannemelijk dat verzoeker dergelijke feiten niet met zijn vriendin besproken zou hebben. Dat verzoeker zelf Hindu is en er liberale opvattingen op na houdt doet daarbij niet ter zake. Uit verzoekers verklaringen (gehoorverslag p. 3-5, 10-11) blijkt dat hij het niet de moeite vond om zich verder te informeren over zijn ex-vriendin en de achtergrond van haar familie, wat in de geschetste omstandigheden ongeloofwaardig is. Waar verzoeker meent dat van hem “niet kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van de namen en functies van alle familieleden van zijn vriendin”, wijst verweerder er terecht op dat verzoeker met de dood werd bedreigd, zodat het iedere verbeelding tart dat verzoeker het niet nodig achtte zich op de hoogte te stellen wie zijn belagers juist zijn.

Indien al geloof zou worden gehecht aan het relaas, *quod non*, dan nog kan worden vastgesteld dat verzoekers problemen het lokale niveau niet overstijgen. Volgens verzoekers verklaringen zou de lokale politie niet tussenbeide willen komen hebben omdat ze vreesde voor problemen tussen de twee religieuze gemeenschappen. Verzoeker heeft echter nagelaten naar de hogere autoriteiten te stappen en hij heeft evenmin de hulp van een advocaat, rechtsbijstandsorganisatie, ngo, mensenrechtenorganisatie of andere hulporganisatie ingeroepen. Het loutere feit dat verzoeker weinig vertrouwen had in de hogere autoriteiten en dat “een oplossing op korte termijn zich opdrong”, neemt niet weg dat van hem redelijkerwijze kon worden verwacht dat hij minstens een poging zou ondernemen om bescherming te verkrijgen van de Indiase autoriteiten. Hoe dan ook, kon verzoeker zich elders in India vestigen om aan zijn zogenaamde belagers te ontkomen. Nu India een bevolkingsaantal van meer dan een miljard mensen heeft valt niet in te zien hoe verzoeker door de familie elders zou kunnen worden opgespoord.

De vaststelling ten slotte dat verzoeker gedurende meer dan acht maanden in Frankrijk verbleven heeft zonder er asiel aan te vragen relativeert op ernstige wijze de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Verzoekers verwijzing naar het slechte gezelschap van enkele Indiërs en Pakistanen en het feit dat hij in Frankrijk aan drank verslaafd raakte, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Indien

verzoeker zijn land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging kan immers niet worden ingezien waarom hij niet onmiddellijk bij aankomst in Frankrijk om internationale bescherming verzocht heeft vanaf het ogenblik waarop hij daartoe de gelegenheid had.

Aangezien er zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het aangehaalde asielrelaas is er geen reden om dit te toetsen aan de criteria inzake de erkenning van vluchtelingen zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève. Aangezien verzoeker zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere elementen beroept dan deze van zijn asielrelaas kan hem gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, evenmin de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER